

BILTEN

Posavski alpinistični klub Številka 16, marec 2011

ALPINIZEM,
GORNIŠTVO,
ŠPORTNO PLEZANJE

BILTEN

Številka 16, marec 2011

Posavski alpinistični klub

UREDIL:

Nejc Pozvek

OBLIKOVANJE:

Edvin Nepužlan

FOTOGRAFIJE:

Posavski alpinistični klub

NASLOVNICA:

Nejc Pozvek

Foto: Gorazd Pozvek

BILTEN IZDAL

Posavski alpinistični klub

SPLETNA STRAN:

WWW.PAK.SI

Krško, marec 2011

KAZALO

Uvodnik	2
Posavski alpinizem v alpinistični sezoni 2009/2010	4
Športno plezanje v letu 2010	8
Plezalni začetki ... in nadaljevanje	13
Intervju – Gorazd Pozvek	18
Iz dnevnika alpinista	22
Špik	29
Druga prvenstvena	32
Na pot, kjer ni poti	33
In čas je, da vse se zaokroži ...	36
Treking za alpiniste	37

Uvodnik

v podjetjih in politiki, ne mislijo na nič drugega, kot na kopičenje premoženja. Pa ni pomembno kako, tudi preko trupel, samo da te ne dobijo. Pravijo, da znajo ljudje v slabih časih stopiti skupaj. Upam, da bomo res znali in to čim prej. Na našem klubu nisem nikoli čutil kakšne moralne krize, smo pa imeli nekaj nihanj v naši dejavnosti in po malo slabši aktivnosti v preteklih letih smo v letu 2010 znali stopiti skupaj. Na obeh področjih, tako alpinističnem kot športnoplezalskem.

Po večletni suši smo dobili dva nova alpinista, Roka Levičarja in Nejca Pozveka, tista taprava, ki veliko plezata in svoje znanje prenašata tudi na manj izkušene. Škoda le, da se je Rok ustalil malo predaleč od Posavja, pa vseeno ga bomo imeli še za našega in ga skušali čim večkrat vključiti v delo kluba. Nejc pa je nasploh postal motor kluba, ki poprime povsod, kjer je potrebno in nas s svojim delom spodbuja, da priskočimo kjerkoli je potrebno.

V vseh medijih in tudi ob klepetu s sodelavci ali prijatelji beseda vse večkrat teče o krizi, ki nas spremlja zadnji dve leti. Hudo mi je, ko gledam množice nezaposlenih, ki so ostali praktično brez vsega. Toda ne zdi se mi najhujše, ker je gospodarstvo v slabem stanju, najhujše je to, da je morala čisto na psu. Sploh ne morem verjeti, da tisti, ki smo jim ljudje zaupali, vodilni

Alpinistična šola, ki smo jo začeli, se ni čisto posrečila, vseeno pa imamo dva nova tečajnika, za katera upam, da bosta vztrajala. Seveda pa ne smemo pozabiti na še en pomemben dogodek, ki je bil na visokem nivoju in je jasno pokazal, da znamo. To je bil krst alpinistov in pripravnikov, ki se je zgodil na Grohatu pod Raduho. Veselilo me je, da so krščenci krst pripravili

po svoje in da se ni izrodil v tepež in popivanje, temveč je bil res kulturnen in hkrati vesel in zabaven dogodek.

Kar se našega plezanja v hribih tiče, je opaziti, da smo skoraj bolj aktivni pozimi kot poleti, k čemur so po mojem mnenju pripomogle predvsem odlične razmere, saj so se naredile smeri, ki se jih več let ni dalo preplezati. Te razmere smo dodobra izkoristili in preplezanih je bilo nekaj dokaj zahtevnih smeri. Izstopala pa je vsekakor smer v severni steni Špika (kombinacija več smeri), ki sta jo splezala Matej Zorko in Marko Levičar.

Športno plezanje se po malo slabših časih pobira, prihajajo novo obrazi, nekateri starši se narahlo že vključujejo v delo. Naši najboljši tekmovalci se na tekmah vračajo na stopničke. K temu je pripomoglo bolj organizirano delo, ki ga je uvedel Bojan Kurinčič – novoimenovani selektor za tekmovalno športno plezanje. Delo na tem področju je sicer še vedno omejeno s pomanjkanjem infrastrukturnih objektov, s čimer mislim predvsem na veliko plezalno steno, hkrati pa zgodovinsko gledano v Posavju plezanje ni imelo neke tradicije, ki bi nam pomagala k večji prepoznavnosti in posledično številčnosti mladih plezalcev. Vendar s tem se je potrebno sprijazniti in še naprej trdo delati. Le tako bomo imeli spet kakšnega reprezentanta ali pa zmagovalca.

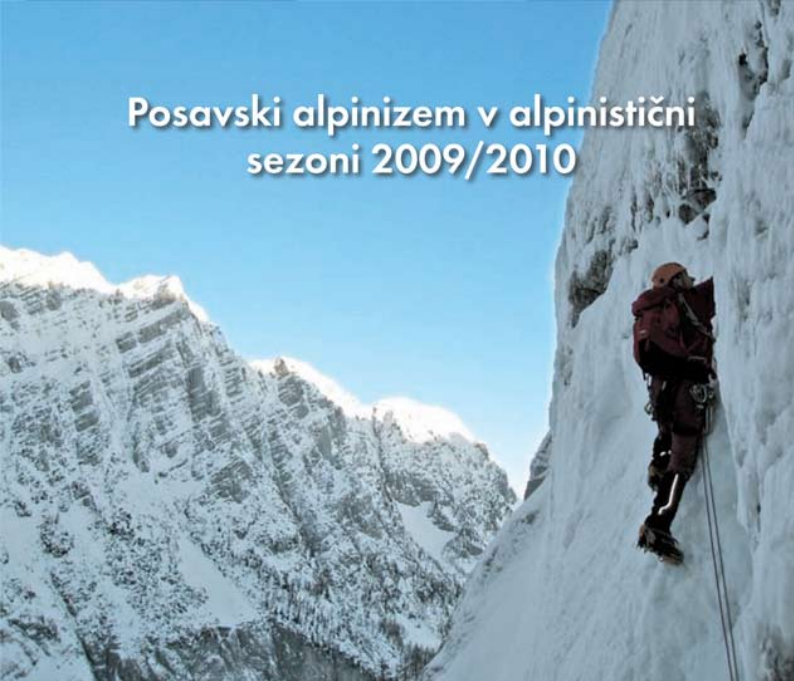
V lanskem letu smo prvič na klubu uradno izbrali tudi najboljše vzpone v posameznih kategorijah plezanja, da bi tako malo spodbudili k še bolj načrtnemu in zavzetemu delu pri treningih. Če bo ta novost res kaj pripomogla k napredku, pa bo pokazal čas.

Nekaj mladih se je v zadnjem času izkazalo z odgovornim delom in dobro izpeljanimi zadevami, ki so se jih lotili. Moje mnenje je, da jim je potrebno čim prej prepustiti vse odgovorne naloge in funkcije v klubu, starejši pa se bomo trudili, da bomo s svojimi izkušnjami pomagali usmerjati njegovo delo. Upam, da bodo dovolj pogumni, da se bodo spoprijeli s takim izzivom, saj lahko s svojimi svežimi idejami premaknejo aktivnosti, s katerimi se na klubu ukvarjamo, na višji nivo.

Za konec pa še misel, ki sem jo v različnih oblikah že večkrat izrekel, in sicer: da bomo lahko zadovoljni in uspešni pri svojem delu v klubu, če bo čim več članov primaknilo kakšen kamenček v ta naš plezalni mozaik.

Gorazd Pozvek

Posavski alpinizem v alpinistični sezoni 2009/2010

Marko Levičar pod zahtevnim previsom

POROČILO SEKCIJE ZA ALPINIZEM

Posavski alpinizem v minuli sezoni ni doživel večji pretresov. Bilo pa je nekaj pomembnih odstopanj od povprečja, tako v pozitivni kot tudi negativni smeri. Med 1. decembrom 2009 in 30. novembrom lanskega leta (alpinistična sezona) se je plezalo precej manj kot v minulih sezonah, vzponi pa so bili enakomerno porazdeljeni čez vso sezono. Pozitivno izstopajo vzponi v nedvomno najboljši zimi zadnjih desetletij v naših gorah. Plezanje zimskih smeri že dolgo ni bilo v tolikšnem razmahu. Tudi člani našega kluba so preplezali

izjemno zahtevne in drzne linije. A dobra zimska sezona le redko traja več tednov in tudi tokrat ni bilo drugače. Mnogo več časa je mogoče preživeti v skalnih stenah, a v letni sezoni smo bili, z redkimi izjemami, v precejšnjem kakovostnem deficitu. Pa tudi količinsko ni bilo dosti bolje.

Kvantiativna suša je bila torej nadomeščena s kvaliteto zimskih vzponov. Od zgolj nekaj več kot 200 klubskih vzponov jih je v to vsoto skoraj četrtino prispeval Rok Levičar, ki je goram posvetil praktično vsak vikend. Polovico Rokovega angaž-

maja je dosegel še Nejc Pozvek, ki pa je letni del sezone posvetil predvsem športnemu plezanju. Viden količinski delež so znova prispevali veterani Arno Koštomaj, Gorazd Pozvek in Bojan Kurinčič, za kar jim gredo seveda vse pohvale.

Med letnimi vzponi v kopnih stenah po težavnosti izstopata Kamniška smer v Koglu (VII+/VIII-, 250 m), ki jo je v navezi z Edvinom Nepužlanom v celoti v vodstvu in prosto preplezal Nejc Pozvek, ter smer Meč (VI+/V-VI, 800 m) v Malem koritniškem Mangartu, kjer se je z Nejcem na vrh navezal Gorazd Pozvek. Nejc je med svojimi vzponi izpostavil tudi redko obiskan Palčkov steber (VI+/V+, 100 m) v

V Travniški grapi

Dedcu, ki ga je v jeseni preplezal z Nadjo Korinšek.

Skalno kilometrino je veliko plezalcev nabiralo tudi v Paklenici, ki pa zaradi načina plezanja večine smeri sodi že bolj na športnoplezalno področje. Nekaj resnejših poskusov v Aniča kuku je imel Nejc Pozvek v navezi z različnimi soplezalci. Prosto in na pogled mu je uspelo v smeri Gaz (7b, 350 m).

Povsem druga zgodba so zimski vzponi. Poleg številnih slapov, pri nas in v Avstriji, izpod cepinov Roka Levičarja in še številnejših turnih smukov izpod smuči Franca Škvarča, najdemo predvsem tri pomembnejše zimske smeri, nasploh zelo zaželene zimske ture. Travniško grapo (IV+/5, 800 m) v Zadnji Mojstrovki so hkrati preplezali Gorazd Pozvek in Goran Butkovič ter Matej Zorko in Nejc Pozvek, slednja dva po zahtevnem, prevrnem kombiniranem obvozu (90°+, M, 2R). Nekaj dni kasneje sta Grapo med Šitami in Travnikom (IV+/4+, M, 600 m) preletela Marko Levičar in Nejc Pozvek.

Vrhunec lanskega leta pa sta z zimskim vzponom preko Špikove severne stene nedvomno dosegla Matej Zorko in Marko Levičar. Pot do vrha sta si dobesedno izborila in prigarala preko kombinacije več smeri (Zajeda, Krušičeva, Diretissima). Za 900 metrov stene sta potrebovala 13 ur, ocena pa dovolj pove (za tiste, ki jo znajo raztolmačiti) že brez zgodbe: V/5, M5. Nedvomno vzpon, ki se je globoko zasidral v zgodovino kluba, prav tako tudi v duši obeh akterjev. Na tem mestu jima grede vse čestitke.

Zaključek namenjamo izjemno pomembnem premiku na področju izobraževanja. Poleg alpinistične šole, ki je stekla lani aprila in v kateri se trenutno izobražujeta dva tečajnika, je klub po dolgih letih znova dobil nov alpinistični kader. Republiške izpite za alpiniste sta uspešno opravila Rok Levičar in Nejc Pozvek. V letu 2011 imamo tako med 18 registriranimi člani prvič manj pripravnikov kakor alpinistov in inštruktorjev skupaj. V prihodnje pa bi se, kot vse kaže, stvar utegnila nadaljevati v podobni smeri.

Namestnik načelnika za alpinizem:
Nejc Pozvek

Matej v prvenstveni varianti Travniske grape

Športno plezanje v letu 2010

Pred občinskim prvenstvom

POROČILO SEKCIJE ZA ŠPORTNO PLEZANJE

Kljub temu, da rezultati v klubu nekoliko nihajo, smo se udeležili vseh prvenstev in tekmovanj, ki smo jih imeli v letnem načrtu. Število udeležencev na tekmovanjih je bilo ustaljeno. Prijetno novo presenečenje je bil mladi Aljaž Motoh, ki je bil stalnica z lepimi rezultati. Debitirala je tudi Urška Sagernik.

Reprezentanca kluba je bila ponovno številčnejša. Tekmovali so štirje otroci. Preteklo leto je bilo tako zopet prelomno. Trenersko mesto je v drugi polovici državnega pokala Bojan Kurinčič predal Nejc Pozveku, mesto pomočnika je zasedel Ambrož Novak. Bojan Kurinčič je nastopil mesto selektorja. Zastavili so si realne cilje, v treninge pa je Nejc ponesel nov val znanja.

Delo v krožku je potekalo tekoče. Imeli smo pet predstavnikov, ki so tekmovali v Vzhodni ligi in dosegli lepe rezultate. Kar nekaj jesenskih vikendov so inštruktorji in trener preživeli v domačih plezališčih z našimi mladimi upi. Otroci so pokazali velik interes za plezanje v skali. Naša naloga, da jim to omogočamo še naprej - v toplih pomladnih mesecih, preko poletja in v lepi jeseni.

Izpeljanih je bilo nekaj skupnih tur, po številu udeležencev, smeri in dobri volji pa prednjači plezalni tabor v Paklenici. Ponovno je bil uspešno izveden tudi tečaj športnega plezanja. Za prvi maj je skupinica plezala v okolici Omiša, kjer smo spoznavali nove, krajše in daljše, športnoplezalne smeri. Avgusta smo mladim omogočili udeležbo na plezalnem taboru Matjaža Jerana v Kotečniku.

Osnovnošolsko državno prvenstvo 2010

V soboto, 24. 4. 2010, se je v Kranju odvijalo državno prvenstvo OŠ v športnem plezanju. Tekmovali so osnovnošolci (licencirani in nelicencirani). Smeri so bile zanimive in primerno težke, razen v starejši kategoriji, saj jih niso zmogli niti priznani demonstratorji. Postavljene so bile tehnično, zahtevale pa so tudi vzdržljivost.

Med nelicenciranimi dečki je tekmoval Aljaž Motoh, OŠ Koprivnica. V ne preveč zahtevni smeri se ni najbolje znašel v previsu in zasedel 28. mesto. Med licenciranimi dečki je tekmoval Jaka Pinterič, OŠ Krško. Plezal je solidno in zasedel 13. mesto. Med nelicenciranimi starejšimi dečki je tekmoval Rok Molan, OŠ Krško. Plezal je do svojih skrajnih meja in zasedel 16. mesto. Med licenciranimi starejšimi deklicami je tekmovala Nina Kurinčič. V zelo zahtevni smeri, kjer je bilo potrebno plezati v vodstvu, je zasedla, predvsem zaradi neizkušenosti, 16. mesto.

Vzhodna liga 2010

Pet mladih upov si je brusilo prste v Vzhodni ligi. Uvrstitve so bile zmerne.

V šibkejšo skupino cicibanov smo poslali nov up, Aljaža Motoha. Upravičil je naša pričakovanja in na koncu zasedel skupno zelo dobro 5. mesto. V šibkejši skupini cicibank se je hrabro borila Urška Sagnernik. Tekmovanje je zaključila na 19. mestu v skupnem seštevku. Pri šibkejši skupini starejših dečkov je prste brusil Rok Molan. Ligo je končal po pričakovanjih – na končnem 14. mestu.

Močnejšo skupino sta zastopala že »stara« klubska znanca. Jaka Pinterič si je med

S katero roko naj ga primem?

Aljaž na stopnički

mlajšimi dečki priplezal končno 9. mesto, Nina Kurinčič pa je bila med starejšimi deklicami skupno 7.

Državno prvenstvo 2010

Prvenstva so se v pretekli sezoni udeleževali štirje tekmovalci. Do jeseni je mesto trenerja zasedal še Bojan Kurinčič. Kasneje je prevzel vlogo selektorja kluba, mesti trenerja pa sta zasedla Nejc Pozvek in pomočnik Ambrož Novak.

Nina Kurinčič, Jaka Pinterič, Aljaž Motoh in Urška Sagnerik so zastopali klub tako v težavnostnem kot balvanskem plezanju.

V težavnosti je Nina med starejšimi deklicami končala prvenstvo na 27. mestu, balvansko tekmovanje pa zaključila kot 25. Jaka Pinterič, še mlajši deček, je tekmovanje težavnosti zaključil na skupnem 12. mestu, na balvanih je bil 16. Urška Sagnerik in Aljaž Motoh sta debitirala na

državnem prvenstvu kot cicibana. Urška je prvenstvo zaključila na 26. v težavnosti in v balvanih na 25. mestu. Aljaž se je odlično izkazal. Svoje znanje in moč je pokazal tako v balvanih, kjer je končal na 5. mestu, z 8. mestom pa se je dokazal v težavnosti. Prav na zadnji tekmi v Tržiču si je priplezal tudi prve stopničke.

Šola športnega plezanja

Aprila smo organizirali šolo športnega plezanja, ki sta jo vodila Nejc Pozvek in Aleksandra Voglar. Že uigrani par je postal praktično in teoretično plezalno znanje šestim tečajnikom. Delali so intenzivno osem zaporednih vikendov, deveti pa je bil namenjen praktičnim in teoretičnim izpitom. Opažamo, da vsaka nova generacija tečajnikov tečaj vzame zelo resno, saj so izpitni rezultati iz leta v leto boljši. Ni pa nam bilo namenjeno vreme, saj smo večino šole opravili kar v dvorani ali v Ar-

Pod osapsko steno

meškem. Se bomo pa potrudili nadoknadiť zamujeno s skupnimi turami.

Občinsko prvenstvo za osnovnošolce (marec 2010)

Občinskega prvenstva za osnovnošolce se je udeležilo 22 učencev iz petih osnovnih šol. Med šolami je 1. mesta zasedla OŠ Krško, 2. OŠ Senovo, 3. OŠ Koprivnica, 4. Brestanica in 5. Mihajla Rostoharja. Otroci so se pomerili v treh kategorijah. Cicibanke: 1. Daša Drole Zorko (OŠ Brestanica), 2. Laura Bohorič (OŠ Senovo), 3. Tina Jazbec (OŠ Krško). Cicibani: 1. Kajetan Voglar, 2. Matija

Bedrač (oba OŠ Krško), 3. Maj Brinovec (OŠ Brestanica)

Mlajše deklice: 1. Lea Mahne (OŠ Senovo), 2. Sandra Kopše, 2. Pina Venesa Pintar (obe OŠ Brestanica)

Mlajši dečki: 1. Aljaž Motoh (OŠ Koprivnica),

Starejše deklice: 1. Nina Kurinčič (OŠ Senovo), 2. Janja Jevšnik (OŠ Dr. Mihajla Rostoharja)

Starejši dečki: 1. Rok Molan, 2. Jaka Pintarič, 3. Tit Voglar (vsi OŠ Krško)

Skalno plezanje

Z veseljem zapišem, da se je v preteklem letu med športne plezalce uspešno zapisal Nejc Pozvek, saj je v skali preplezal kar lepo število težkih športnoplezalnih smeri. Največ je plezal na pogled. Številka je velika, najtežji vzpon pa mu je uspel v francoskem plezališču Rocher Baron – preplezal je smer z oceno 7c. Z rdečo piko pa je uspel preplezati smeri do 8a, »na fleš« pa do 7c+. Dobre vzpone je nainal tudi v dolgih športnoplezalnih smerih – smer Gaz v Paklenici, 7b, 350 m.

Med mladimi izstopata predvsem vzpona Aljaža Motoha, ki je v Kotečniku preplezal smer z oceno 6c+, in pa Roka Molana, ki je v enodnevnem obisku Napoleonic na pogled zmogel smeri vse tja do ocene 6c.

Tabor mladih plezalcev

Naši tekmovalci državnega prvenstva so se avgusta udeležili plezalnega tabora pod vodstvom izkušenega športnega plezalca in alpinista Matjaža Jerana v Kotečniku. Preplezali so veliko novih smeri do težavnosti 6c+ v vodstvu. Navdušeni nad pridobljenim znanjem komaj čakajo novega tabora.

Tekmovalka in trener

Skupna tura na Korošici

Tabor PAK – Paklenica (24. do 28. junij 2010)

Štiridnevnega tabora se je udeležilo presenetljivo veliko članov: 25 udeležencev: alpinisti, športni plezalci, družine ... Mor-da bo po kar nekaj izvedenih taborih v Bohinjski Bistrici, postal tradicionalni ta-bor v Paklenici. Čudovit ambient, množica možnosti za športne dejavnosti, ugodno vreme itn. so udeležence res navdušili.

Plezali smo tako daljše kot krajše smeri. V visokih stenah nad kanjonom smo preplezali devet smeri, dolgih do 350 m. Otroci pa so pod budnim očesom Gorazda, Mitje in Sandre preplezali kar lepo števi-lo športnih smeri do težavnosti 6a+. Rok Molan tudi 6a »na fleš«!

Načelnica za športno plezanje:
Aleksandra Voglar

Plezalni začetki ...

V PAK se prijavi samo pravi junak
 Tam se pogovarjamo veselo,
 trenerjem otežimo delo.
 Stena je visoka kot grad,
 vendar po njej plezam zelo rad.
 Ko imamo tekmovanje,
 vsak pokaže svoje znanje.
 Plezamo in se veselimo,
 dokler telovadnice ne zapustimo.

Jakob Preskar, 13 let

Kaja in Ema Resnik

Nik Krhen, 13 let

To leto hodim na plezanje prvič in mi je zelo všeč. Gre mi dobro. Veliko mi pomaga sošolka. Všeč je tudi mojemu bratcu. Še posebej igra na drugi polovici telovadnice. Tudi nje-

mu kar dobro gre in me velikokrat kaj vpraša. Z bratcem doma veliko plezava po drevesih in sva oba še kar močna. Po naravni steni še nisem plezala, vendar bomo s šolo poleti šli plezat v Armeško.

Lara Zupanc, 10 let

Vsak torek in četrtek se s prijateljico Marušo odpraviva na krožek plezanja. Iz Krškega greva ob 16.15. Ponavadi prideva tja prej, zato se prej še igramo z modro žogo. Zatem pride učiteljica Sandra ter zakliče: »Otroci, tek!« To je zame najhujši del treninga. Ko pretečemo 10 krogov, se ogrejemo. Nato stečemo po svoje plezalne pasove. V garderobi se dogovorimo, katera bo varovala. Tista, ki varuje, na vrh natakne tako imenovani grigri. Nato se še pregledamo in začnemo. Tako se to ponovi kakih 10-krat. Vmes moramo seveda poslušati Sandro, kako nam prigovarja, naj gremo plezat v previs. A kaj, ko nas bolijo roke! Ob 18. uri pridejo najini starši in gremo domov. Med potjo razmišljam, kako bom naslednjic osvojila nov vrh.

Tina Jazbec, 12 let

... in nadaljevanje

Plezalni izlet v Renke

28. 10. 2010 smo se zgodaj zjutraj zbrali pred hotelom City. S kombijem smo se odpeljali v Renke. Peš smo prečkali star zibajoč most in železnico. Pot po bregu je ponekod strma, zato smo se držali napeljene vrvi. Končno smo prispeli v plezališče. Najedli smo se in ogreli za plezanje. Prve smeri smo plezali na sončku, kasneje pa se je shladilo. Med plezanjem predzadnje smeri so mi prsti skoraj zmrznili. Pred

zadnjo smerjo sem imela daljši počitek. Na koncu smo zvlili vrvi. V mraku smo se vračali v dolino. Vsi utrujeni smo se zbasali v kombi. Meni je pot hitro minila. In končal se je še en čudovit dan.

Urška Sagernik

Moja plezalna sezona 2010

Sezona 2010 je bila zame veliko bolj uspešna kot pretekla.

Najprej sem se udeležil tekem Vzhodne lige.

Na prvi tekmi v Ribnici sem bil na 3. mestu, enak rezultat sem dosegel tudi v Slovenski Bistrici. Na Ptuj in v Mozirju sem dosegel 7. mesto, v Trbovljah 4. in na zadnji tekmi, na Ravnah na Koroškem, zame najslabše 10. mesto. Skupno sem se uvrstil na 5. mesto, kar je bilo bolje kot v sezoni 2009, ko sem bil štirinajsti. S končnim rezultatom sem bil še kar zadovoljen, čeprav sem imel mogoče še malo višji cilj, ki ga pa mi ni uspelo doseči. Znotraj kluba smo imeli tudi tečaj za plezalca in na koncu tudi izpit, ki ga sem uspešno opravil.

Ker sem dobil licenco, sem lahko nato nastopil tudi na državnem prvenstvu. Udeležil sem se tekem v težavnosti in tudi na balvanih, ki so bili zame nekaj novega.

Na državnem prvenstvu v težavnosti sem dosegel lepe rezultate. V Šempetru sem pristanal na 15. mestu, v Grosuplju na 8. mestu, v Šmartnem pri Litiji sem prišel na 10. mesto, v Kranju na 6. in v Trziču na dobro 3. mesto. Vse skupaj je zadoščalo za skupno 8. mesto.

Državno prvenstvo v balvanih mi je bilo bolj všeč, saj mi plezanje balvanov bolj leži. Na prvi tekmi na Logu sem si uspel priplezati 8. mesto, v Divači 6., v Rimskih Toplicah 4. ter v Kranju 5. mesto. Skupno sem v balvanih dosegel odlično 6. mesto.

Vmes sem se udeležil še prijateljske tekme na Logu in dosegel odlično 3. mesto.

Ob koncu leta pa sem se udeležil tudi božično-novoletne tekme v Laškem. Ker ni bilo prehude konkurence, sem priplezal na 1. mesto.

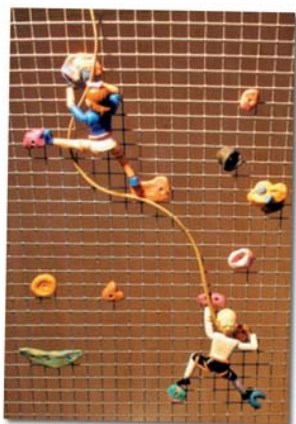
Aljaž Motoh

Zagreb

V petek, 5. 11. 2010, smo se Nejc, Ambrož, Jaka, Aljaž, Rok in jaz s kombijem

ogrevanje smo si izbrali lažje smeri, kot so 4a, 4b in 4c. Kasneje so padle tudi petice in šestice. Ko smo preplezali 10 smeri, kot je bilo dogovorjeno, smo imeli tekmovanja. Aljaž je tekmoval proti meni, Jaka pa proti Roku. Vsak tekmovalni par je moral preplezati dve smeri na pogled. Po tekmovanju smo imeli še nekaj časa, da smo šli v zgornje nadstropje pogledat balvane. In nihče od nas ni želel domov. Zmenili smo se, da to v kratkem ponovimo. In tako smo čez dva tedna spet odšli v Zagreb. Tokrat sta se nam pridružili še Nadja in Urška. Spet smo plezali po parih, toda tokrat malo bolj pomešano, kar pa ne pomeni, da je bilo manj zabavno. Nasprotno! Imeli smo se super. Upam, da se bomo kmalu spet odpravili tja. Obisk tega centra zelo priporočam.

Nina Kurinčič

Lea Mahne

odpeljali v plezalni center v Zagrebu. Ko smo prišli, smo bili vsi navdušeni. Stena ja ogromna, smeri vseh težavnosti je veliko. Razdelili smo se po parih: Jaka in Aljaž skupaj, Nejc in Ambrož skupaj ter še Rok in jaz. Na začetku smo se ogreli, si kasneje razdelili vrvi in začeli s plezanjem. Za

smo se odpravili do avtov. Pospravili smo opremo in se hitro odpravili domov. Med vožnjo sem zaradi utrujenosti hitro zaspal, zato se poti nazaj ne spomnim.

Ko smo prišli v Krško, so me tam že čakali starši. Ta plezalni dan mi bo za vedno ostal v spominu, ker je bilo to moje prvo plezanje v Italiji.

Rok Molan

Plezalni tabor v Kotečniku

V soboto, 21. 8. 2010, sem bil v taboru v Kotečniku, kjer so bili tekmovalci iz cele Slovenije. Že ob devetih zjutraj smo se zbrali na kmetiji Tratnik v Libojah. Takoj, ko smo postavili svoje šotore, smo se zbrali na klopcah in se pogovorili, kaj bomo počeli v naslednjih dneh. Ko smo se dogovorili,

Plezanje v Napoleonici

Naša pot v Italijo se je začela v Krškem ob 8. uri zjutraj, od koder smo se vozili približno eno uro do Ljubljane. Tam smo se ustavili v trgovini Iglu sport, kjer sta si Nejc in Aljaž kupila nove plezalnike.

Do italijanske meje smo se vozili približno uro in pol. Na meji smo morali pokazati osebne izkaznice. Nadaljevali smo vožnjo po italijanskih ulicah. Ko smo prispeli, smo si pripravili opremo, nato pa smo se odločili, da gremo v sektor Parallele. Hodili smo po strmem grmičastem pobočju navzdol. Ko smo prispeli, smo opazili veliko plezalcev, zato smo se vrnili do avtov, kjer smo se odločili, da gremo v sektor Calabroni. Malo smo hodili po cesti, nato pa smo morali po zelo strmi potki. Ko smo prišli, sem opazil zelo veliko steno. Nekaj smo pojedli, nato pa smo se začeli ogrevati. Začeli smo z lahkimi smermi do ocene 5, zatem pa smo plezali malo težje smeri do ocene 6c. Čas je minil, kot bi mignil. Postalo je mrzlo in temno, zato

kdo bo nesel plezalno vrv, smo si pripravili nahrbtnike in se odpravili proti plezališču Pisani svet. Do tam smo hodili približno 40 minut. Plezali smo do šestih zvečer in se nato odpravili nazaj na kmetijo. V ponedeljek in sredo nismo plezali, ampak smo imeli počitek. Igrali smo se razne igre, se igrali s psom, ki je od gospodarice kmetije, jahali konja, ... Dnevi so hitro minevali in nikoli nam ni bilo dolgčas. Zadnjo noč smo prespali v jami pod plezališčem Oboki, kjer smo poiskali veje in zakurili ogenj ter pekli banane. Zadnji dan, ko so po nas prišli starši, pa smo se poslovili, pojedli, pospravili šotore in odšli domov.

Jaka Pinterič

Luka Zupanc, 6 let

Maruša Uršič, 12 let

Nik Krhen, 13 let

Intervju – Gorazd Pozvek

Proti trojki na Pik Lenina

Gorazd Pozvek, predsednik, organizator, tisti, ki (po)skrbi, da naš "ferjan" teče, deluje kot treba, so prve misli, ko pomislim nanj. Gorazd je bil soustanovitelj Alpinistične skupine Krško, kasneje Alpinističnega odseka PD Bohor Senovo ter eden glavnih pobudnikov današnje organiziranosti posavskih alpinistov in plezalcev, Posavskega alpinističnega kluba (PAK), katerega predsednik je od leta 1997. V vmesnem času si je pridobil naziva alpinistični inštruktor in inštruktor športnega

plezanja ter aktivno sodeloval pri izobraževanju mladih generacij športnih plezalcev in alpinistov. Ob tem pa je tudi ves čas skrbel, da je imel in še ima klub urejene pogoje za delo, financiranje, razvijanje dejavnosti. Kot alpinist je preplezal kopic skalnih in lednih smeri – tako v Sloveniji (3. zimska ponovitev Hudičevega stebra v Prisojniku) kot v tujini (Ferrarijeva smer na pettisočak Alpamayo), presmučal več žlebov in grap ter dosegel več vrhov nad 5000 in 6000 metrov (Aconcagua,

6960 m). Ni mu tuja niti Himalaja, kjer se je poizkusil povzpeti na osemtisočak Čo Oju (dosegel višino 7200 m). Dve leti nazaj je praznoval okroglih petdeset let – seveda tudi z dobrimi vzponi (Ašenbrennerjeva smer v Travniku). Torej, rožmarin ne pezebe.

R: Gorazd, klub to leto praznuje polnoletnost, 18 let od nastanka. Je odrasel?

Ja, vsekakor, že vrsto let. Naš klub je bil že ob nastanku eden tistih, ki je oral ledino v PZS. Takrat so obstajala samo planinska društva (PD) in znotraj PD alpinistični odseki (AO). Znotraj odsekov se je potem dogajalo vse okoli alpinizma oz. plezanja, seveda pa alpinisti organizacijsko tako niso bili nikoli čisto samostojni. Mi smo od vsega začetka vedeli, kaj hočemo. Tisto, kar smo počeli, smo želeli početi dobro in tako kot smo si sami zamislili. Ustanovili smo klub, si izborili status znotraj PZS in na polno štartali. Z Bojanom Kurinčičem, ki je bil prvi predsednik kluba, sam pa sem bil tajnik, sva takrat malo bolj nastavila svoja hrbta. Imela pa sva seveda podporo vseh ostalih članov, ki so vsi po svojih močeh pripomogli že takrat, da je klub hitro postal polnoleten in odrasel.

R: 14 let že vodiš klub kot predsednik. Marsikaj se je v teh letih uredilo, tu mislim predvsem prostorsko, finančno, organizacijsko. Športni plezalci plezajo in tekmujejo, alpinisti vsako leto opravijo več kvalitetnih vzponov, imamo prostore za treninge (če upoštevam tako skalne in umetne stene, je teh celo več). Na kaj si najbolj ponosen v času svojega vodenja kluba?

Pri delu na klubu me vodi neka moralna zaveza do soljudi. Da sem sam zašel v ta prečudoviti svet gora, se imam zahvaliti prečudovitim vodnikom in mentorjem PD Bohor in mislim, da je prav, da se tudi mi na klubu potrudimo, da omogočimo mladim, da spoznajo gore ali pa da spozna-

V najtežjem raztežaju Ašota

jo plezanje. V gorah so nas vedno vodila neka pozitivna čustva, vzgajali so nas v duhu pomoči sočloveku, v odgovorne članne naše družbe. Tudi sam želim biti podoben mojim takratnim mentorjem in v tem času, ko je naša družba kar precej zašla, pomagati mladim najti prave motive za aktivno in »pravo« življenje. Ponosen pa sem, da imam na klubu kar nekaj takih prijateljev, ki čutijo podobno.

R: Je PAK dosegel maksimum in sedaj lahko le vzdržuje nivo? Kje in kako vidiš PAK ob njegovi 20-letnici?

Naš klub ima svoje specifikke. Izhajamo iz okolja, kjer ni prave tradicije na področju, s katerim se ukvarjamo. Kljub temu smo v času obstoja imeli za tako malo sredino neverjetne uspehe. Vzgojili smo kar nekaj državnih reprezentantov v športnem

plezanju, organizirali nenormalno veliko odprav v tuja gorstva, in na področju alpinizma imeli nekaj svojih članov v sami špici. Arno Koštomaj je bil eden boljših alpinistov že pred nastankom kluba, na takem nivoju pa je nadaljeval tudi kot član kluba. Andrej Sotelšek je bil eden od vizionarjev, ki so sposobnosti vrhunskih športnih plezalcev prenesli v alpinistične smeri in je na tak način preplezal težke prvenstvene smeri tako doma kot na odpravah po različnih gorstvih sveta. Aleksandra Voglar pa se je prebila v sam vrh slovenskega in tudi svetovnega alpinizma. To je bil vsekakor eden od vrhuncev našega kluba. Ob tem je potrebno poudariti, da si na klubu nismo nikoli zadajali nekih visokih ciljev, da bi hoteli nekaj doseči na silo. Seveda pa smo delali načrtno, veliko plezali, ko pa smo začutili, da smo zreli za naslednji korak, smo ga naredili. Taki koraki so bili po navadi naše odprave, ki so bile potem praviloma tudi uspešne. Tako sva z Bojanom na prvi odpravi v Južno Ameriko stopila na vrh skoraj sedem tisoč metrov visoke Aconcaque, Marjan Zver - Marč in Matej Zorko pa sta na drugi odpravi v Peruju preplezala kar nekaj ekstremno težkih prvenstvenih smeri. Na odprave smo peljali tudi naše mlajše člane in vsi se lahko pohvalijo s kakšnim preplezanim šesttisočakom. Seveda za uspehi pridejo tudi bolj sušna leta. Vendar sam čutim, da se trenutna suša že poslavlja. Ob dvajsetletnici mislim, da bomo šli zopet navzgor, najbrž tudi na kakšno odpravo.

Vsi člani pa morajo vedeti, da je klub vedno stal za vsakim, ki je želel uresničiti svoje cilje in ambicije. Tako bo tudi naprej. Seveda pa je bilo na klubu vedno tudi tako, da smo vsi, ki nam je klub nudil vse ugodnosti, to tudi klubu s svojim delom povrnil.

R: Kot predsednik kluba, ki združuje športne plezalce s svojimi potrebami in posebnostmi ter alpiniste spet z njihovimi, moraš gotovo večkrat usklajevati želje enih in drugih z dejanskimi možnostmi. Obenem si zaposlen v večjem kolektivu z odgovornimi nalogami. Kakšen je recept za učinkovito vodenje? Divide et impera? Smo alpinisti/plezalci vodljivi ali upogljivi?

Rok res zna postavljati vprašanja, kot da ve, o čem sam večkrat razmišljam. Res je, kljub naši specifikki, ki sem jo že opisal, in malemu številu aktivnih članov, se dela na klubu na področju športnega plezanja in alpinizma. Pri športnem plezanju se dela predvsem z mladimi in tudi z majhnimi otroki, v hribih pa plezajo tisti, ki to počnejo samostojno in vedo, kaj hočejo. Kar se tiče recepta za vodenje kluba, lahko povem, da ni bil vseskozi enak. V prvem obdobju, ko sem prevzel klub po Bojanovem odhodu, sem imel ob sebi mlado ekipo. Alpinisti smo po navadi močne osebnosti, zato sem ob večkratnem kresanju mnenj moral klub voditi bolj avtoritativno. Mogoče to komu včasih ravno ni bilo všeč, vendar je takrat to prinašalo dobre rezultate. Ko pa se je mlada ekipa usposobila, je vsak prevzel svoje področje in ga večinoma še danes zelo uspešno vodi. Hkrati pa se vključujejo še mlajši, ki tudi že odgovorno prevzemajo posamezne zadolžitve. Tako mi je sedaj mnogo lažje in skrbim samo še za včasih potrebno koordinacijo in da kdaj skupaj na novo malo naravnamo kompas. Sicer pa smo plezalci po karakterju zelo različni ljudje. Sam pa si nisem nikoli želel imeti v ekipi vodljivih in upogljivih ljudi, temveč take, ki upajo povedati svoje mnenje, pa četudi komu ni najbolj všeč.

R: V uvodu sem omenil tvojo petdesetletnico. Mnogi alpinisti v teh letih preidejo v že zelo rekreativen alpinizem ali ga celo opustijo. Lansko zimo si opravil ponovitev, ta-

krat sicer zelo popularne in oblegane, a resne Travniške grape, poleti sta s sinom Nejcem ponovila tudi težko in resno smer Meč v Malem Koritniškem Mangartu. Obenem se tudi živo zanimaš za aktualno dogajanje v alpinizmu in športnem plezanju doma in na tujem. Kje je "keč", da želja, veselje, interes ne pojenja (kar včasih opazim pri katerih mlajših kolegih, ki po nekem intenzivnejšem obdobju "mrknejo")?

Ja, tudi sam sem že razmišljal o tem, ko je kar naenkrat »mrknil« moji soplezalec Marč. Ko sem drezal vanj, kako to, mi je povedal, da je nehal in to popolnoma, ker ni bil več notri »na polno«. Razumel sem ga. Kje je pri meni »keč«. Ravno v veselju, želji, interesu. Alpinizem je zame resnično način življenja. Tudi sam bi sicer želel plezati veliko več, kot mi to uspe. Pa ne gre. Vseeno pa to počnem neizmerno rad. V plezanju res uživam. Recept za to, da vsako leto splezam kakšno pravo smer za moja leta pa je prav preprost. Svojih ambicij po plezanju takih smeri še nisem zatrl in tako si nekako vsak leto želim splezati nekaj težjega. V mislih imam seveda kakšno konkretno smer, ki jo zaupam po navadi potem tudi Nejcu ali pa še komu, s katerim rad plezam. To pa mi je potem motiv, da se celo leto trudim ostajati v plezalski in nasploh v kondiciji. Če pa se mi zgodi, da se mi vmes včasih ne da, me pa moji soplezalci malo vzpodbudijo in potem uspe.

R: Ko gre človek skozi tvojo alpinistično aktivnost, vidi da je zelo široka - skala, led, smučanje, odprave. Ti je katero od teh področij še posebej ljubo? Zakaj?

Zelo rad imam skalo, predvsem dolge konkretne smeri in kompaktno skalo. Lanski Meč mi ni ostal v najlepšem spominu. Pozimi pa mi je v užitek kakšen trd graben, pa da imam dilce s sabo in potem v sončku odsmučam v dolino. Upam, da bom to pomlad še uspel po Slovenski gor

Peternelova v Steni

in za Cmirom dol.

R: Pred leti sta se z Nejcem poizkusila povzpeti na sedem-tisočak Pik Lenina v Kirgiziji. Ob neki debati na "ferjanu" si omenil, da si zaključil z odpravami. Tisto o zarečenem kruhu poznaš?

Poznam, poznam. Me že malo mika ...

R: En mandat še bo?

Raje bi počasi zaključil z vodenjem kluba. Vidim kar nekaj takih, ki bi lahko prevzeli, a imam občutek, da si ne želijo nakopati tega odgovornega dela. Bom delal na tem, da kakšnega prepričam.

Pogovarjal se je Rok Levičar.

Iz dnevnika alpinista

SKUPNA TURA V PAKLENICO

PLEZANJE Z MULCI

Sodelovanje pri organizaciji in izvedbi klubskega tabora v Paklenici je bilo tudi moje prvo druženje in plezanje z našimi mlajšimi plezalci nove generacije. Dva od njih, Aljaža in Jako sva z Dani prevzela od staršev že v Brežicah, tako da sem jih lahko izprašal malo o njih in o njihovih plezalskih izkušnjah že na poti. Roka pa sem spoznal takoj po prihodu v naš bazo

v Starem gradu. Takoj po snidenju z ostalimi udeleženci smo si inštruktorji tudi razdelili delo in skupaj z Dani sva se zadolžila, da bova prvo popoldne prevzela naše tekmovalce in jih uvedla v pakleniško plezarijo. Moram reči, da je bilo res pestro. Prve smeri sem jim napeljal sam, ko pa sem jih malo bolj spoznal, sem jim prepustil, da so lažje smeri plezali v vodstvu tudi sami. Plezanje je potekalo po sistemu toplo – hladno, kar pomeni, da so nekaj časa plezali kot obsedeni, potem pa skušali »zabušavat«, se vmes zafrkavali med sabo in zopet plezali na vso moč.

Do te plezarije v Paklenici se že kar dolgo nisem ukvarjal z mladimi, to popoldne pa sem spoznal, da me delo z njimi oz. otroki še vedno veseli in daje toliko pozitivne energije, da sem se odločil, da bom po svojih močeh še pomagal pri krožku, kakor tudi pri posameznih plezalskih turah v plezališča.

ZIMSKI CVET

Z Mičotom v smeri Zimski cvet

Ko sem prelistaval plezalni vodnik za Paklenico, mi je že kar nekajkrat padla v oči smer Zimski cvet, saj je ravno take težavnosti, v kateri še uživam in se ne skurim preveč, 6a+. No, letos med klubskim taborom v Pakli mi je uspelo dobiti somišljenika in tako sva se z Mičotom v soboto ob že kar spodobni 11. uri navezala na vrh in zaplezala. Ogrela sva se v prvih dveh raztežajih 5a in 5c, nato pa sta naju čakala dva najtežja raztežaja. Prvi je pripadal meni. Nisem okleval. Odločno sem se ga lotil in užival najprej v rahlo previsni plošči, nato pa v pravih pakleniških platah z dobrimi

oprinki. Tudi Mitja ni imel težav, tako da se je, kljub pomislekom na začetku, suvereno podal v naslednji raztežaj in ga tudi elegantno preplezal. V smeri sva naletela tudi na idrijsko mešano navezo, tako da sva plezanje popestrila še s krajšim kletom. Do vrha so naju čakali še trije raztežaji, med njimi tudi ena lepa šestica, tako da sva si na vrhu prav zadovoljna stisnila roki. Cela smer je prava lepota in jo priporočam vsem, ki radi plezajo v pakleniških stenah

Smer Zimski cvijet, 210 m, 6a+, sva plezala Mitja Voglar in Gorazd Pozvek

Dani proti štantu

Kar nekaj let je že minilo, od kar sva se z Dani nazadnje navezala na vrh. No, za zadnji dan tabora sva bila dogovorjena, da greva v eno lepo štirico, Zobatca. Po jutranjih peripetijah, ko se je Dani ob vračanju s kofetkanja ob morju zaletela v železno cev ograje, je izgledalo, da s plezarijo ne bo nič. Kljub hlajenju nosu z dvema ledenima pločevinkama piva, je bilo stanje dokaj problematično. Za plezanje sem se tako dogovoril z Vitrancem. Zbrala sva si neko šestico nad parkiriščem. Ko sva že začela za pas obešati plezalno opremo, sem opazil, da nimam plezalnikov. Ne vem, kaj si je mislil Goran, najbrž da sem malo zmeden, vendar – kaj čem, se dogodi tudi ... On je odšel naprej po dolini za našimi, ki so plezali višje v kanjonu, sam pa sem se vrnil v kamp.

Tam pa presenečenje. Zgleda, da sta Danici hladni pločevinki piva pomagali, zato sva se dogovorila, da greva skupaj v smer. Za razliko od prejšnjih dveh dni, ko je bilo vreme hladno in primerno za plezanje, je bila nedelja jasna in obetala je, da nama bo vroče. Smer poteka v prvih skalah pred vhomom v kanjon in prvi raztežaj je le lahko pretegovanje. V drugem, ki je opremljen tudi s svetrovci, pa sem kmalu naletel na težave. Ker Dani že kar nekaj časa ni plezala, sem vedel, da bom na ta račun kakšno slišal. Večjih težav sicer ni imela, mi je pa vseeno povedala, da to ni več za njo, da ... V nadaljevanju je smer lažja, tako da tudi varovanje nameščaš vseskozi sam, je pa plezanje atraktivno, saj si vseskozi na razu in imaš prečudovit pogled vse od kanjona do morja. Sestop poteka najprej po divji pokrajini in brezpotju, polnem šikare in škrapelj. Ko pa sva prispela do stare »razgledne kule«, sva nadaljevala po lepi in urejeni poti v dolino, kjer sva si lahko ogledala star mlin in table s poučno vsebino o živalih in rastlinah tega področja.

Smer Zobatac, 250 m, 4a, sva plezala Danica Pozvek Vidmar in Gorazd Pozvek

Vsi udeleženci tabora smo se strinjali, da je bilo super, saj so se naši mladi plezalci naplezali v skalnih smereh, ki jih sicer redko plezajo, starejši pa smo tudi našli kaj zase. Predvsem pa nam je bilo v veselje druženje ob morju, kakor tudi ob večerih, ko smo obujali spomine na uspešne plezarije in delali načrte za naprej.

VZHODNA V MALI RINKI NA PRIMOŽEV ROJSTNI DAN

Primož v Vzhodni smeri Male Rinke

Na letošnje alpinistično šolo našega kluba se je prijavilo le pet tečajnikov in na prvem predavanju sem ocenil, da jih od teh niti polovica ne bo ostala. Nisem se zmotil. Ostala sta le Petra in Primož. No, zgodba o Primožu pa ima tudi svojo zgodovino. Je namreč sin naših dobrih družinskih prijateljev in poznam ga vse od plenic naprej. Še kot majhnega fantička so ga nam starši zaupali, da je šel z nami na morje, da sta si z našim Nejcem skupaj delala družbo. Takrat je bil Primož bolj tih, vendar pa kadar je kaj povedal, to je imelo rep in glavo in me je razmišljanje tako malega dečka prav presenetilo. No, Primož je od takrat zrasel v pravega moža, zaključuje strojni faks in druženje z njim mi je v pravo veselje. Kot enega od resnih

udeležencev alpinistične šole sva ga tako skupaj z Nejcem vzela pod okrilje, da ga usposobiva za samostojno plezanje v hribih.

Za prvo pravo plezarijo sem izbral vzhodno steno Male Rinke, in sicer Direktno smer, ki je še nisem plezal. Primož me je počakal kar v Lučah, kamor se je pripeljal s svojim avtodomom. Pod slapom Rinka me je presenetila gneča, saj se je proti Okrešlju odpravljalo kar veliko gornikov. Tudi na poti proti steni sva srečala ali prehitela kar nekaj planincev in tudi navez, ki so se odpravljale v različne smeri. Ker je bil Primož prvič na plezariji, sva vseskozi obdelovala tudi teme iz alpinistične šole. V pogovoru je pokazal nadpovprečno zanimanje in bil sem res

pozitivno presenečen. Pričakoval sem, da se je v šolo vpisal bolj iz radovednosti in želje po novih doživetjih, vendar sem prepričan, da lahko od njega pričakujemo veliko več.

Razmere v hribih so bile, kot se za začetek junija spodobi, še zelo zahtevne. Ostalo je veliko snega in sva morala v smer prečiti po dokaj strmem snežišču. Primož je dostop po snegu opravil, kot da je to delal že neštetokrat. Na vstopu sva na hitro še malo popila in pojedla, skrila en ruzak v krajno zev in že sem zaplezal navzgor. Sumil sem sicer, da sem za Direktno smer malo preveč levo, vendar se nisem sekiral, ker sem vedel, da če nama ne uspe poiskati prehodov v smer, bova lahko nadaljevala po Vzhodni. Tako se je tudi razpletlo. V drugem raztežaju sem že plezal vzporedno z navezo, ki je začela po originalni varianti. Ker sem želel, da Primož doživi pravo alpinistično turo, sem poskusil uporabiti čim več opreme, kot so zatiči, klini, metulji in vse ostalo. Delal sem varovališča in nameščal čim več vmesnega varovanja. Ker naju je vseskozi gredo vroče sonce, sem bil prav vesel, da je Primož vsa varovala hitro pobiral in plezal presenetljivo hitro. Med plezanjem sva bila deležna tudi nekaj kanonad, ki so jih na naju sprožile gornje naveze, tako da sva doživela kar razburljive dogodke. No, v zadnjem raztežaju sem naredil napako in plezal naravnost navzgor v bolj krušljivo varianto in tako tudi sam sprožil z vrvo nekaj izstrelkov. Bilo mi je žal, vendar se ni dalo več pomagati. Na srečo se je vse dobro izšlo. Čakal naju je le še izstop po strmem snežišču, ki sva ga zmogla že nenavezana in na vrhu sva si krepko stisnila roki. K temu, da je bila tura nekaj posebnega, je prispevalo tudi dejstvo, da je ta dan Primož praznoval svoj 23. rojstni dan. Tega sicer pred turo nisem vedel, me je pa potem preko GSM sporočila obvestil Nejc. Sporočilo

sem dobil tik pred vstopom v smer in na vrhu sem poleg čestitke za prvi vzpon z veseljem čestital za njegov rojstni dan. Seveda pa je sledil še krst za prvo plezarijo, in sicer krepak udarec z vrvo po ta zadnji.

Čakal naju je še dokaj zahteven sestop po Turskem žlebu. Na srečo je bil sneg zmešan, tako da kakšnih večjih težav nisva imela. Proti koncu naju je presenetilo le najprej hudi ropotanje v steni nad žlebom, trenutek za tem pa pravi plaz kamenja, ki je na srečo izgubljal svojo morilsko moč v mehkem snegu. Malo prestrašena sva sestopila do skal, pobrala skrit ruzak in po melišču odvihrala v dolino. Sledilo je najprej prijetno namakanje v potočku, ki je tekel izpod Savinjskega sedla, nato pa dober ričet s pivom na Okrešlju.

Kljub temu, da sem opravil že res veliko plezarij in imam iz njih v veliki večini samo lepe izkušnje in doživetja, mi bo ta tura ostala v spominu kot posebno doživetje. Pri plezanju se v veliki meri vseskozi koncentriram na dogodke v steni in okoli nje, vendar mi je danes spomin večkrat zašel na tiste dni, ko sta se Primož in Nejc igrala na morski obali in smo doživljali razne preizkušnje, kot na primer pravi brodolom s čolnom v zalivu poleg kampa. Danes sem čutil še posebno odgovornost tudi pred Primoževimi starši, saj sami ne poznajo alpinizma in res ne vem, kako bi se počutil, če bi se nama pripetila kakšna negativna izkušnja. No, vse to je dalo najini turi še nek poseben čar in energijo, ki jo je težko opisati z besedami. Tisti, ki so kaj podobnega doživeli, pa bodo seveda razumeli.

Vzhodno smer v mali Rinki (IV/III, 350 m) sva plezala Primož Hostnik in Gorazd Pozvek.

SEVERNA STENA GRINTOVCA

Ko sem se vrnil z dopusta na Hvaru, kjer sem tudi pridno plezal in treniral, sem komaj čakal, da grem v naše hribe. Za ogrevanje sva najprej v ponedeljek, 26. julija, z Dani prečila greben Košute, in

sicer od Velikega vrha, preko Gore Kofce do Kladiiva. Hodila sva šest ur in uživala ob pogledih na avstrijske in naše vršace in pokrajino.

GRINTOVČEV STEBER

Po turi sem bil sicer malo utrujen, vendar sem se vseeno dogovoril s Primožem že za sredo, 28. julija, ko je bilo napovedano lepo vreme, za plezanje v severni steni Grintovca. Načrtoval sem, da bova plezala Grintovčev steber, če pa nama bo šlo dobro, pa še Zgrešeno smer.

Vožnja na Jezersko je minila hitro in po pristopu mimo Češke kočje sva bila ob pol devetih že pod steno. Malo sva pomalicala in se pripravila. Presenetil naju je sicer dokaj hud mraz, tako da sva si naredila vso obleko, ki sva jo imela pri sebi. V prvem, lažjem raztežaju, me je pošteno zeblo in kar malo nohtalo, potem pa sem se ogrel in za nagrado me je na zadnjem štantu pozdravilo celo sonce. Smer je lepa, dobro opremljena in ne pretežka. Ocenjena je sicer s petico, ki pa jo med plezanjem nisem zasledil. Plezalsko je bil najbolj zanimiv zadnji raztežaj, kjer vseskozi plezaš v kaminu in višje po zajedi. Ves čas sem vlekel 60-metrške raztežaje, tako da sva bila kar hitro na vrhu. Sestopila sva levo po lepo uhojeni rampi na pot, ki gre čez Mlinarsko sedlo na Grintovec, in tako bila v 20 minutah zopet pri vstopu v smer.

Smer Grintovčev steber, 250 m, V/IV, 1.45, sva plezala Primož Hostnik in Gorazd Pozvek.

Po splezani že drugi smeri v severni steni Grintovca

ZGREŠENA

Primož je bil sicer že malo utrujen, vendar se mu je po malici razpoloženje dvignilo in odločila sva se, da poskusiva še v Zgrešeni smeri, ki jo je prvi preplezal Nejc Zaplotnik, ki je sicer mislil, da pleza steber, zato je dobila tudi tako ime. V tej smeri pa gre že za dosti bolj resno plezanje. Že sam vstop postreže s petico in to brez varovanja. Cela smer je resna, saj je vseskozi odprta, tudi krušljiva, kline pa najdeš res le na pravih mestih. Vseeno sem užival, saj mi težavnost ni delala težav, pa tudi s psiho nisem imel problemov. Sam bi smer ocenil z najmanj dvema stopnjama več, kot prvo. Primož je po najtežjem raztežaju, tistem, kjer najprej plezaš iz lepe zelene police najprej po krušljivih travah in nato slabi malo rdeči skali, rekel, da se mu je zdelo, da se je vse skupaj majalo in da si kaj takega pač ne bi upal plezati naprej, vendar je vseeno plezal zelo tekoče in brez kakršnih koli problemov. Pa je bila to njegova šele tretja alpinistična smer. Ob sestopu, ko sva klicala Primoževega očeta, da se javiva, da sva srečno zaključila plezanje, sva tudi malo pokramljala o odnosu starši plezalcev in otroci plezalci. O tej temi tudi večkrat razmišljam in vem, da staršem pač ni najbolj všeč, če se otroci ukvarjajo z alpinizmom. To sem občutil pri svojih starših, pa tud sam sem oče alpinista in kljub dobremu poznavanju celotne plezalne dejavnosti, se vseeno ne morem izogniti skrbi, ko Nejc pleza v hribih. Vendar vem, da so fantje odrasli, da sami sprejemajo odločitve, kaj bodo delali in da bi mu z omejevanjem in prepričevanjem, samo vzbujal slabo voljo. Tako mislim, da starši otrokom lahko le svetujemo, da naj se na plezanje res dobro pripravijo in da poskrbijo za varnost v največji možni meri.

Sestop je minil hitro, kljub temu da sem že dobro čutil svoja kolena in križ. Na dobro plezanje pa sva na koncu v gostilni ob Planšarskem jezeru še nazdravila s hladnim pivom.

Smer Zgrešena, 250 m, V, 2 uri, sva plezala Primož Hostnik in Gorazd Pozvek.

Gorazd Pozvek

V tesnem kaminu

Špik

Marko v težkem raztežaju

Ležim v postelji na intenzivni negi, priklopljen na aparate, ki merijo moje življenjske funkcije. Kaj za vraga sploh delam na tem oddelku, saj se počutim popolnoma zdrav in fit. Razlog, da sem pristal na intenzivni negi je zdravilo llomedin za širjenje žil, ki ga dobivam intervenozno, vse skupaj pa so zakuhalo prsti desne roke. No, pa začnimo po vrsti.

Novice, da so v gorah odlične snežne razmere, so se s pomočjo interneta razširile s svetlobno hitrostjo. Kot je napisal naš znani alpinist, je zima počasi začela odvijati svoja prva darila in začutil sem, da sem lahko daril deležen tudi jaz.

Informacija o dobrih razmerah je privabila v gore veliko alpinistov, ki so večinoma

ponavljali ene in iste smeri. Tak dren sem izkusil tudi jaz v Travniški smeri, kjer smo pod najtežjim raztežajem čakali v vrsti. Gneča je bila taka, da so si vrvi kar podajali in plezali en za drugim. Midva z Nejcem sva imela čakanja dovolj, sploh pa se nama je zdel tak način plezanja, kjer si varovan od zgoraj, malo neetičen, zato sva jo dva raztežaja ubrala kar po svoje in preplezala prvenstveno varianto. Travniška grapa, se je zaradi res odličnih razmer, izkazala kar nekako prelahek cilj.

Vikend, ki je bil pred mano je zopet obetal, da se bo končal v stilu Travniške grape, vendar sem se plezalskim ciljem odpovedal, ker so prevladali interesi družine. Toda moj nemirni duh me ni pustil

V hiperbarični komori so Mateju rešili prste.

ravnodušnega. Nisem se mogel sprijazniti z dejstvom, da se bodo odlične razmere prej ali slej končale, jaz pa ne bom potešil svojih ambicij. Ves teden sem potem spremljal razmere in, ko je bila napovedano poslabšanje vremena, sem se odločil, da je potrebno pred tem še nekaj splezati, čeprav sem vedel, da pred poslabšanjem ni pametno iskati visoke stene. Kot naročeno me je poklical Marko in spraševal, kaj bo za vikend. Cilj, ki sva si ga izbrala, je bil logična posledica želja, časa in težavnosti. Severno steno Špika še nobeden od naju ni okusil, poročanje o dobrih razmerah pa nam je vlilo dovolj poguma, da sva izbrala ravno ta cilj.

Zgodaj zjutraj nama je že na parkirišču jasno, da v steni ne bova sama. Pod steno me pošteno nohta, ko se pripravljam na vzpon, saj se je začelo daniti in takrat je najbolj mraz. S prsti tolčem ob hlačnico

in tako poskušam prisiliti kri, da steče v konicu prstov. Ko mi to uspe, začnem tuliti od bolečine, ki vedno spremlja tako ogrevanje. Marka že skoraj izgubim izpred oči, zato pohitim za njim. Sneg je kompakten, zato spodnji položnejši del, ki ga prekinjajo posamezni strmi skoki, hitro presolirava. Ura je devet, midva pa se začneva navezovati, saj je pred nama strmejši del. Direktna smer, ki sva jo nameravala preplezati, se tukaj odcepi desno, vendar ker je pred nama naveza, ki pleza kar naravnost, se zapodiva za njo. Prvi raztežaj je pošteno pokonci. Le dobre razmere mi omogočajo, da plezam dokaj varno. Prišpem do ozke luknje, kamor se le s težavo stlačim. Marko pripleza hitro. Iz luknje se je sedaj potrebno zopet spraviti v navpično vertikalno. Pomirjen sem, ker vem, da je varovališče dobro. Priplezam do rumenega kota, ki ga zapira krušljiv previs. Nič mi ni jasno, kako sedaj naprej. Iščem sledove

predhodnikov, kje sta našla prehod čez to težavo. Skok, ki ga imam pred sabo, me močno spominja na tistega, ki sva ga pred dobrim tednom plezala z Nejcem v Travniški grapi. Zabijem dober klin, obesim se na cepine in upam, da bo led nad previsom zdržal težo. Popravim še noge in sem čez. Niti ni bilo tako težko, kot sem sprva predvideval. Marko pleza za mano in se čudi, kako čez previs, vendar mu kmalu uspe. Sedaj priplezava na nekakšno sedlo, stopinje pa vodijo na najino presenečenje po grapi navzdol. Uh, koliko truda je bilo potrebno, da sva prišla tako visoko, sedaj pa zopet navzdol. Pri sestopu opaziva ozko polico, ki se vije desno preko stene na drugo snežišče. Zgleda težavna in plezanje po njej zahteva izredno zbravnost. Nekje na sredini me trebuh, ki štrli iz skale nad mano, hoče zrniti s poličke. Ker nikakor ne »zgruntam«, kaj narediti, zabijem nad glavo klin, vpnem vrv in naenkrat je vse takoj lažje. Predem pa prispen na snežišče, me trenje vrvi neizmerno ovira. Na koncu vlečem z vso silo, toda vrv se ne premakne več. Marku se derem, naj podre vmesno varovanje, da lahko odplezam do konca. Pred mano se sedaj odpre nadaljevanje, ki poteka po nekakšnem kotu, kjer se je na skalo prilepil sneg. Zagrizem v strmino, ki postaja vedno bolj strma. Od zgoraj me zasipava pršni sneg, ki najde vsako odprtino v obleki, vmes pa padajo rafali ledu od zgornje naveze. V izteku vrvi poskusim narediti varovališče, vendar nimam nobene razpoke. Tolčem kline v zmrznjeno poč, ki pa jih noče in noče sprejeti. Na koncu moram biti zadovoljen z dvema klinoma, le za vzorec zabitima. Varujem soplezalca in molim v nebesa, da ne bi prišlo do obremenitve varovališča. Nadaljevanje ponudi še strmejše plezanje, ki ga prekinjajo že kar

neverjetno strmi skoki, preko katerih se »švercam« kar se da lažji in upam, da bo ledna goba, na kateri visim, zdržala mojo težo. Največ časa pa mi povzroča nameščanje varovanja, kateremu se na noben način nočem odpovedati. Naslednji raztežaji so nekoliko lažji, toda naklonina še ne popušča. Ker naju že lovi tema, hitiva, kar se da. Od zgoraj prihajajo vedno večji prši snega in tudi veter krepi svojo moč. Priplezava do mesta, kjer imava zopet opraviti s previsnim nadaljevanjem. Razmišljava o bivaku, vendar vem, da bo vreme jutri še slabše. Ko se spomnim nesreče v Mangartu, se odločim, da nadaljujema proti vrhu. Na vršnem grebenu me že tako premetava, da komaj obdržim ravnotežje. Na vrhu naju tako zebe, da se ne moreva razvezat, ampak kar zbeživa navzdol. Veter sedaj dosega že orkansko hitrost, v obraz pa šiba snežinke, ki se lepijo na obrvi, tako da komaj kaj vidim. V presledkih sunkov vetra se nama odpre pogled le toliko, da slutiva najino pot.

Doma me v topli postelji mučijo težke sanje. Zjutraj, ko se zbudim, pogledam svoje prste, ki kažejo svojo novo podobo.

Varianto Špikove Diresisime, V/5 M, 900 m, sva 29. 1. 2010 preplezala Matej Zorko in Marko Levičar. Za vzpon sva potrebovala 13 ur.

Matej Zorko

Druga prvenstvena

Zdaj že utečena, zakonsko priznana naveza, sva jo začela nekje v septembru 2009. Dostop je trajal kar do 14. 6. 2010 in takrat se je začelo. Vstopila sva. Tokrat sem s prvim cugom začela jaz. Ocene sicer ne veva, ampak na vzpon temeljito pripravljena upava, da sva začela tam, kjer je to potrebno.

Kot sem že omenila, težavnosti najine druge prvenstvene ne pozna, poimenovala pa sva jo Lovro. Ja, ne govorim o klasični smeri nekje v gorah, temveč o projektu, ki tako kot od dveh, navezanih na isto vrvi, zahteva polno mero potrpežljivosti in odgovornosti. Zdaj že trem članom »The Zorko Family«, se je pridružil še četrti in nam popestril že tako razgibano življenje. Kljub vsem lepem ter izkušnjam, ki sva jih pridobila na družinski poti, pa je že prvi mesec pokazal, da ne bo vse tako lahko, kot sva si zamislila. Medtem, ko me je Matej skrbno »varoval«, mojih in Lovrovih zdravstvenih težav kar ni in ni bilo konca. O podrobnostih sicer ne bi razpravljala, le to vem, da kaj takega na privoščim nikomur. Mislim celo, da se je ob tem malo gora zatresla, ampak ker dobro premaga zlo, smo tudi mi zmagali! Skratka težave so izginile in začela sem uživati čas s svojimi tremi fanti. Tevž je spoznal, kako lušno je imeti bratca, in to še mlajšega po vrhu, sama sem že čisto »padla« v ritem, ki ima tudi ponoči svoj čar, medtem pa je pod burnim Matejevim očesom na hribčku v Artičah rasel naš bodoči domek.

»In kje so tu hribi?« boste vprašali. Daleč stran, kot bodo vedno. Ampak čas je

Oba prvenstvena

prinesel svoje in začela sem razmišljati, kdaj se bom lahko zopet podala v svet strmin in snega. To razmišljanje je preraslo v željo, ki je postajala vse bolj uresničljiva. Danes uresničena.

Romana Zorko

Na pot, kjer ni poti

Spet ne vem, kako in kje začeti. Na začetku, a ne? Uf, to je bilo pa ... Kristusova leta so mimo, kar hodim v hribe. O, koliko se je spremenilo od takrat. Če sedaj malce pomislim nazaj, kako »nobel« je bilo obleči žametne pumparice, porhasto srajco, na glavo povezniti Kekčev klobuk, obvezne so bile dvojne nogavice – bombažne spodaj in volnene, ki smo jih nazaj zavihali nad težkimi gojzarji in v nahrbtnik spravili sendvič, pingo sok, za moč pa rozine in čokolado. Če me vprašate za pot? Saj ni bila pomembna, pomemben je bil vrh ali koč, pa žig v planinski izkaznici – ta je veljal. V planinskih dnevnikih so v vseh teh letih porumeneli listi, žigi izpred let so obledeli, novih že dolgo ne zbiram več.

Sedaj šteje pot. Pot, ki ne pripelje nikamor drugam, kakor na naslednjo pot in ta na naslednje razpotje. Pot, ki je namenjena vsem in vsakomur, le poiskati jo je treba.

Ko se vame naseli utesnjenost, preutrujenost, nemir, zlaganost, ko je pritisk tega ponorelega sveta le prevelik, se umaknem tja, kjer se zbujam s pogledom na Prisank in Razor. Tukaj nihče ne budi, kar sama se odpravim v nov dan in že z jutranjo zarjo se na obraz prikrade nasmeh in misel na pravo pot.

Brez težav parkiram pri mostu čez Pišnico in tudi na poti v Krnico je še vse mirno. Še krave, ki se že pasejo v Klinu, zaspano

in začudeno buljijo vame in si mislijo, ta pa ja ni brihtna, da tako zgodaj opleta tod okoli. Koča v Krnici še ni zbudena, ko zavijem v gozd, kjer se nekajkrat zapletem v pajkovo mrežo. Špikovim markacijam nato sledim še naslednjo uro hoda, ko pa ta pot zavije ostro levo, se usmerim po dokaj dobro shojeni stezici desno in se zgubim med čedalje redkejšim rušjem, ki kaj kmalu preide v grušč. Stezica je vse manj vidna, zdaj, zdaj se bo izgubila v snegu, ki še vedno leži na dnu sicer globoke, razdrte grape. Hlad zavije iz ožine pred mano, saj sem že precej visoko v njej. V dvomih sem, da bom v tem zbitem snegu našla pravo pot, a me rešuje zanesljiv track, ki me vztrajno usmerja v desno. Kaj mi je storiti? Za hip se ustavim, zajamem sapo in se ozrem okrog sebe. Glej jo, glej tamle eno gamsjo potko, ki nekaj časa vodi po travnatem pobočju in se nato vije med rušjem, nadaljevanje pa mi je bilo v tistem trenutku še skrito. Ko naletim na visoko, poraščeno strmino, poiščem prehod v kamnitem žlebu, kjer si je na nekaterih mestih potrebno pomagati tudi z abecedo plezanja. Tu in tam je stezica dobro vidna, tu in tam tudi ne, a pogled na GPS potrjuje, da sem na pravi poti. Ko stopim iz žleba, se razveselim možica in se še ne zavedam, da mi bo ob povratku prišel pošteno prav. Stopim na prostrano melišče pod mogočno steno Škraltice in daleč v smeri spodnjih skal Velike Martuljške Ponce uzrem pločevinasto hiško. Tja gor sem namenjena, a me čaka še precej korakov po brezpotnem grušču. Očarajo in prevzamejo me veličastna obzidja razbrazdanih sten. Tu gori še vedno gospodarji narava sama in edine sledove puščajo tisočletni obiskovalci - sonce, voda, veter, sneg, blisk in grom. Gamsi me opazujejo z varne razdalje, cvetovi alp-

ske madronščice in julijskega maka krasijo melišče. Najbrž bi mi vsak od njih znal povedati svojo zgodbo, zgodbo o uspehu, padcu in preživetju. Neverjetno tiho je. Začutim, da je odveč kovinski, komaj slišen zvok pohodnih palic, zato gre po melišču dva koraka naprej, enega nazaj, malo proti levi, bolj proti desni. Niti sama ne vem kdaj, a kar naenkrat se znajdem pod skromno in majhno »konzervo«, do katere se je potrebno kar pošteno potruditi. Pa se splača, vam povem, da se. Daleč od vsega te pričaka in če si brez poti zmoget do nje, ti, če želiš, omogoči priti še dlje, ti nudi streho in zavetje, če te zatečeta noč ali neurje ali pa pred njo le nemo obsediš. Z malega travnatega balkona se naužijem spokojnosti, pogleda na stene, ki neomajno strmijo v dolino in jih le sonce poljublja z vso svojo milino, le dežne kapljice nežno polzijo po njih in le veter jim včasih tiho, drugič glasno poje svoje pesem. Ne pomnim, da bi kdaj tako dolgo posedela kje, kot tu, saj bivak izžareva neko posebno toplino in domačnost. Sonce je že pokukalo čez eno od škrbin v nazobčanem grebenu med Visokim Rokavom in Škraltico. Čas bo za sestop, da me ne ujame kakšna popoldanska nevihta. Z vsakim korakom navzdol se spoštljivo poslavljam od tega nedotaknjenege, a vendar čudovitega sveta. Zavem se, da ima ta skriti kotiček neko skrivnostno, a privlačno silo, da je v tem nekoristnem, neokrnjenem svetu ostal del mene. Sestopam po poti vzpona. Orientacija po melišču je kar zahtevna, saj moram najti vstop v pravi žleb. Boste rekli, saj si vendar pred slabo uro hodila tod. Če verjamete ali ne, ni bilo ravno enostavno, pretirano zapleteno pa tudi ne, saj sem imela GPS in redke, a prijazne možice. Kdor je kdaj doživel samoto bivaka, mi bo potrdil, da

mu to doživetje v spominu zagotovo zase-
da najiminitnejši prostor.

Na pot se odpravim dan po sneženju. Tako lep namen sem imela, da jo uberem samo v Krnico. Pa me čudovito zasnežena pokrajina premami, da na planini Mali Tamar zavijem proti Mihovemu domu. Najbrž se tako kot mnogi drugi, ki se vzpenjajo na Vršič, ne zmenite za svet na desni. Kako bi se le, ko pa na drugi strani žari taka parada velikanov, tam zadaj pa se v nebo pnejo nekakšne poraščene glave skromnih višin. Greben Škrbinjeka, Kumlehov in Robičja je zaradi nepredirnega rušja in krušljivih ostenj marsikje komaj dostopen. Nekoliko nižji stranski grebenček s kopasto glavo pa je samostojen vrh, na katerega vodijo neoznačene poti. V vseh letnih časih. In ta skromen vrh mi je bil že mnogokrat »rezervna« varianta, tokrat pa poseben izziv. Spodaj predelan sneg, ki drži človekovo težo, povrhu pa okrog dvajset centimetrov novozapadlega pršiča. Brez

gazi, vse sledi morebitnih predhodnikov so skrite, brez markacij in brez GPS-a. Seveda, saj je bil namen drugačen, a kljub temu z vso popolno zimsko opremo. Pogumno se vzpenjam v zložnih okljukah, a mi je kmalu jasno, da snežna odeja popolnoma spremeni svet in da orientacija, kljub temu, da v nulo poznam kopno pot, ne bo ravno čisto enostavna. Na manjši goličavi je zelena klopca. Saj najbrž je, a jo je tokrat prekril sneg. Od tod je čudovit razgled na Prisank, ki mi pove, da sem ubrala pravo pot. Nekoliko višje postane pobočje strmejše in povsem gozdnato. Na enem od balvanov bi morala biti rdeča oznaka PP. Ne iščem je, ker je zagotovo v snegu in se orientiram predvsem po grapi na desni. Spretno vijugam med podrtim drevjem, tu in tam se snežna odeja pod mano predre in zletim vanjo. Enkrat bolj drugič manj, a vztrajno gazim naprej. Zavijem - tu nekje moram čez grapo, sicer ... Čisto na pravem mestu jo prečim in šele na drugi strani si upam

zajeti sapo. Z vijuganjem blažim strmino proti sedelcu. Tu ne morem, da se ne bi ozrla na Vršič in Malo Mojstrovko, nato pa na ozkem grebenčku opazim gaz z leve. Torej ne bom ravno prva. Zadnji del vzpona je v snegu precej strm in nevaren za zdrs, zato mi kar prav pridejo narejene stopinje. Še nekaj korakov ... Na vrhu naj bi me pričakala klopca in lesen križ z vpisno knjigo. Klopca je pod snegom, križ pa sramežljivo mežika v sonce. Nikjer ni nikogar, pa vendar nisem sama - mami hvala, da me razumeš. Težko bi človek za obujanje takšnih in drugačnih spominov našel lepši kraj. Tu je moja oaza miru, tu je moj kotiček, ki mi je prav posebej pri srcu in ga obiščem večkrat na leto. Vedno znova se sama pri sebi čudim, da le lučaj stran od vrveža nenadoma stopim v blagodejno samoto. Tudi razgled je

izjemen in veličasten saj obsega ves gorski venec nad Krnico in Vršičem - vrhovi med Špikom in Mojstrovko sestavljajo veličastno pahljačo, da poraščeni Kumlehi in Robičje izgledajo tako zelo skromno. Previdno sestopim do sedelca, kjer zavijem desno. Spomladi sem že hodila tod, a v snegu je res vse tako zelo drugače, zato sledim ozki gazi do drugega ovinka ceste na Vršič, nato pa jo korajžno mahnem kar po svoje. Po celcu seveda. V gozd, mimo vikend hišice, pa nato med visokimi in zasneženimi smrekami, ki zastirajo zadnje sončne žarke, nato prečim še pašnik in na cesto stopim - kakor že vzamete - pred ali za mostom čez Pišnico, kjer sem zjutraj začela turo. Vedno znova se bom vračala in obujala spomine.

Leonida Lipoglavšek

In čas je, da vse se zaokroži ...

Dobim oni dan elektronsko sporočilo od El Chefeja. Njegovih sporočil sem vedno vesela. Navadno se začnejo z "Živjo Drejka". Odkar sem na Ferajnu, me El Chefe kliče Drejka.

Tako vem, da sem in da spadam. Lep občutek.

Vsebina tokratnega sporočila me je bolj kot razveselila, spravila v stisko. Namenjena je bila prošnji za biltenški prispevek. Že med branjem sporočila sem razmišljala, kako hudiča naj pišem prispevek za Bilten, če je bila moja pretekla plezalna sezona milo rečeno s-u-š-n-a.

○ čem naj potem pišem? ○ suši?

Plezanje v topli skali mi je bilo vedno ljubše od zimskega alpinizma. Povečini iz enega samega razloga: slabo prenašam mraz. Hmija, slabo ga prenaša moje telo. Tako se vsako leto proti koncu zime dogodi, da kljub temu, da uživam tudi v snežnih vragolijah, cepetam od nestrpnosti, da se stopi sneg in navijam za tople sončne dni. Tudi preteklo leto sem, kot se seveda spodobi, vriskala od navdušenja, ko se je začelo prijetno spomladansko vplezavanje; s popoldanskimi pobegi iz Ljubljane v Kamnitnik k Darji in Igorju in vikend potepanji po ostalih plezališčih, seveda v družbi Vitranca. Med drugim sva odraščala tudi v Rotewand, poravnat stare račune. Skratka napovedovala se je lepa plezalna sezona, motivacija in

volja sta bili na višku, cilji so bili realno in objektivno zastavljeni, telesna forma se je dvigovala v skladu z načrti, psihična priprava pa ji je zvesto sledila. In vsi smo bili zadovoljni.

Ampak ...

Ampak, ker ima življenje pogosto svojeglave načrte z nami, nas po spletu naključij, ki ne obstajajo, včasih oddalji od naših vnaprej začrtanih poti. Vendar pa, če so misli zadosti jasne in duh zadosti pronicljiv, se boš redko znašel pred koncem poti. Vedno znova boš videl križišča in možnosti, ki se ti ponujajo in zavedal se boš moči lastne odločitve.

Na enem izmed zgoraj omenjenih križišč, sem se pred začetkom poletja odločila, da bom naslednjih nekaj mesecev kilometre namesto v skali, nabirala ob zgodnjih jutrih v bazenu, ob popoldnevih na specialki in ob večerih v tekaških copatih. Včasih sem skočila še na meni ljubi Bohor in kot vsak pošten državljan hodila v službo. In za kaj drugega (beri plezanje) ni ostalo časa.

Moji napor in učenje discipline so bili lepo poplačani z uresničitvijo zastavljenega cilja na začetku jeseni. V žep sem pospravila veliko lekcijo o sebi in prijetno izkušnjo nečesa novega.

Vseskozi pa sem se jasno zavedala, kako pogrešam plezanje in vse dogajanje povezano z njim.

Da ne bo pomote.

S svojimi plezalnimi dosežki in prispevki o le-teh, res ne bom nikoli krasila uvodnih strani Biltena. Ampak če sem iskrena, se tukaj nekje na zadnjih straneh, med bolj poljudnimi razmišljajami, počutim prav zadovoljno, prijetno in domače. In plezam svoje smeri in plezam do svojih meja in uživam v svojih ulitmativnih podvigih. Čisto preprosto. In čisto preprosto mi bo vedno toplo, ko bo El Chefe poklical "Živjo Drejka!"

Plezanje ti zleze pod kožo. Na tak prijeten in domač način. Pa saj vse to, tako ali tako že veste.

Andreja Mlinarič

Treking za alpiniste

Prvega trekinga 2006 na Pašmanu smo se udeležili čisto turistično. Silvo je tekmoval v kategoriji ultra, jaz pa sem v spremstvu žene in hčerke nosil sina v nahrbtniku in s tem najbolj pritegnil smenalce in pozornost organizatorjev. Leto kasneje sva s Silvom že zmagala, pravzaprav je zmagal on, saj sva se pred ciljno črto nekaj časa prerivala in ker sem močnejši, je on prvi stopil čez ciljno črto. Če bi vedel, kako fina je prva nagrada, ga seveda ne bi tako vztrajno rinil naprej. Prva nagrada

je namreč teden v hotelih Ilirija v Biogradu. No, takrat mi je sicer Silvo to nagrado ponudil, a je nisem maral, ker pač nikoli nisem maral hotelov, še najmanj na morju. Kako fina je, sem ugotovil šele dobro leto kasneje.

Naslednje leto je Silvo na progi zabluzil po svoje; če se prav spomnim, sem imel v prvem delu prehud tempo zanj, a čez ciljno črto spet nisem stopil sam, saj sem pol proge pretekel z razbitim kolonom,

zadnjo kontrolo pa povrh iskal tako dolgo, da sta me prva zasledovalca, oba Slovenci, ujela. Tako smo kar vsa tri prva mesta zasedli Slovenci in domačini so dodajali, da se na njihovem terenu noben Hrvat ne more primerjati z "Alpskimi Hrvati".

Kolegialnost obeh sozmagovalcev je bila celo takšna, da sta mi tudi prvo nagrado prepustila v celoti in z družino sem za poizkus odšel na počitnice v hotel Ilirija. Ker sem pričakoval en sam potrošniški dolgčas, sem nesel s sabo celo potovalko knjig, da bom lepo na varnem pred vročim soncem in mrzlim morjem v sobi bral, ko bo družina na plaži. Na srečo sem vzel s sabo vsaj gorsko kolo in tekaške čevlje. Knjig nisem prebral kaj dosti. Biograd je raj za športnike. Stezic, steza, makadama in lepih gozdičev za tek ob katerikoli uri, pa še sama obala - pravi raj za tekače. S kolesom sem odkril še naravni rezervat Vransko jezero, ki je samo nekaj sto metrov stran od jadranske magistrale, a ga do takrat nisem opazil, ker sem vedno buljil le na morsko stran ceste. Kakšna lepota. Raj v vseh ozirih. Tako za turiste kot za domačine. Povrh vsega sem odkril še to, da ni lepšega, kot bivanje v hotelu, če veliko treniraš. Otroka pa sploh: samopostrežni zajtrk brez vsiljevanja tiste hrane, ki jo starši smatramo za zdravo - to je za njih raj. In z večerjo je bilo enako. Samopostrežna restavracija in hotelski bazen, to je vse, kar si moja otroka želita za počitnice. Zato sta me zadržila, da naslednje leto spet zmagam na tisti tekmi na morju.

Sedaj se je za to tekmo že uveljavilo ime Škraping, saj je treking zaslovel predvsem po fotografijah z obalnih škrapelj:

V letu 2009 so tekmo organizirali na sednjem Ugljanu, kar je bil kiks, ki so ga

pošteno obžalovali. Organizacija je bila slaba, kontrolne točke narobe postavljene, nezadovoljni tekmovalci pa smo po vrsti izjavljali, da nas na Škraping ne bo več. A zmagal sem z lahkoto in prva nagrada je bila v veselje mojih otrok enaka kot prejšnja leta.

Ko na tekmo pride več kot 100 tekmovalcev, je to že dobiček za organizatorje, zato so se po manjših sporih Pašmanci reorganizirali in naslednje leto napravili tekmo, ki je končno preseгла dalmatinski nivo. Proge so bile dobro zastavljene, prvič so vse kontrolne točke stale na pravih mestih, karta je bila barvna, boljša kot kdajkoli, zaključna večerja s podelitvijo priznanj in zabavo pa sestavni del kulturne tekme. Omeniti moram, da sem samo na teh njihovih večerjah jedel črno rižoto, ki jo obožuje vsak ljubitelj Dalmacije. Ob slovesu so še posebej obljubili, da bo naslednje leto še bolje.

Res je bilo. Celo leto od prejšnje tekme sta glavna organizatorja vzdrževala stik z mano, ker sta želela čimveč pomoči pri promociji. Hkrati sta ves čas poudarjala, da se ravnata po mojih pripombah v preteklih letih, koristile so tudi moje izkušnje iz organizacije orientacijskih tekmovanj; prepričala sta me, da bo 6. Škraping res najboljši doslej. Ob tem je v moji planinski družini obrodilo še moje navdušeno opisovanje Pašmana in trekingu, tako da je predsednik PD Brežice uvrstil obisk Pašmana in udeležbo na Škrapingu v letni program.

Zaradi potnih stroškov (cestnina, trajekt), dvakratnega prenočevanja v apartmajih in štartnine na škrapingu, je to nekoliko dražja "tura", kot smo jih slovenski planinci vajeni, a je vseeno samo planinski del skupine štel 16 ljudi. Še 6 pa nas je bilo takih, ki se imamo za več od planincev. Trekerjev. Nova beseda v slovenščini, ki se mi je v 5 letih dobro usedla v uho, zato mi ne zveni tuje kot večini Slovencev. Nekaj novega pa je tudi njen pomen. Resda smo vedno, še posebej v mladosti primerjali hitrost na turah, majčkeno tekmovali drug z drugim ali vsaj s časom, zapisanim v vodnikih in kažiputih, a nikoli iz tega napravili tekmovalne discipline. Nazadnje pa je nastalo tudi to: tura, po navadi krožna, na kateri šteje samo to, kdo bo prvi na cilju. Takšen razvoj je pravzaprav samoumeven, če pomislimo, kako se je iz atletike razvil najprej gorski tek. Razkorak med planinci in gorskimi tekači je bil prevelik, zato smo ga zapolnili z vmesno disciplino, kjer tek ni več najpomembnejši, je pa sestavni del, vse planinske veščine pa prav tako lahko vplivajo na rezultat. V osnovi pa gre za vzdržljivostno obliko super- in ultramaratonov po planinskih po-

teh in v naravi. Tako kot na mnogih planinskih turah je tudi tu koristno branje karte, če želimo biti med boljšimi na cilju.

Za 6. Škraping sem se resno pripravljaj, ker sem si zaželel še 5. zmago. Prijel se me je naziv Kralj Škrapinga in zavedam se, da mi je stopil v glavo. Za otroka je nagrada resda edina pomembna, zame pa je ves čas pomembnejši ta naslov. A kot realist še zdaleč nisem bil prepričan v novo zmago. Kot vedno, pred vsakim trekkingom, sem se zavedal, da se do zadnjega kilometra ne bo vedelo, če ga bom sploh končal, kaj šele doseženo mesto. Po čudoviti večerji, ki sta nam jo ob prihodu na Pašman pripravila gostiteljica Irena in Marin Muščeta, sem na željo radovednežev napovedal naše rezultate, pri tem pa sem bil verjetno videti tako resen, da mi je marsikdo verjel. A tisti, ki me poznajo, so vedeli, da sem samo dobro odigral nastop in da je izid tekme zelo negotov. Meni se je dodatno zdel negotov tudi zaradi tiste odlične večerje v petek pozno zvečer, ko bi moral že počivati, ne pa obremenjevati svojega že sicer pretežkega telesa še s kalorijami iz morskih dobrot. Tako dobre črne rižote še nisem jedel in ob naslednjem obisku pri Muščetovih jo bom zagotovo poskusil nažicati. Gospodar je namreč kuhar po izobrazbi in 17 let si je služil kruh v Nemčiji. Na mojo žalost mi je njegovo mojstrovino pokvarila moja želja po zmagi. Na srečo se je zopet izkazalo, da hrana z oljnim oljem ni tako težko prebavljiva kot slovenska domača hrana.

V soboto smo tekmovalci opravili svoje delo, kot se za vrhunsko reprezentanco spodobi. Ob taki podporni ekipi bi bilo res sramotno, če bi zatajili. Čeprav ta podporna ekipa ni izgubljala energije

za nas, temveč le za lastni užitek. Njihov izlet čez otok do počitniške hiše na južni strani otoka, pripravljena dalmatinska malica, sprehod po škrapljah enega najlepših zalivov, vse jim je moralo biti v užitek. To se je videlo tudi po njihovih obrazih. Le sonce je manjkalo. Organizatorji so žal vse podredili nam, supermaratoncem. Tudi vreme. Pripravili so povsem sivo nebo brez sončnega žarka, da nam ni bilo vroče, še posebej prijetno pa je bilo, ker ni bilo vetra. Za maratonce je idealno vreme pač drugačno kot za sprehajalce in fotografe. Progo pa kot da so pripravili prav zame. Kot vedno je bilo treba preteči vse najlepše in najtežje škraplje na otoku, dodali pa so kar nekaj točk sredi otoške divjine, kjer sicer domujejo le divje svinje. Do cilja sem mislil, da s Silvom nisva prva, saj sva tretjo točko na progi poiskala na nabolj pogumen in najlepši način - naravnost skozi divjino, kar pa je tudi najbolj zamuden način. A na cilju se

je izkazalo, da je bila tudi to ena od najhitrejših variant. Očitno se v skalnih skokih s plezanjem 4. stopnje in gosti makiji najbolje znajdeva. Tretjeuvrščene sva pustila celo uro zadaj. Enako ta se izkazala tudi Nuša na isti progi (ultra) in Andraž na pol krajši (planinski) progi.

Večerja, ki je vključena v štartnino Škrapinga, je bila odlična, hkrati pa lep zaključek lepega dneva. Tudi nivo te zaključne zabave je bil najvišji doslej: umirjena glasba, dovolj prostora v skupno treh jedilnicah, hrane dovolj tudi za najbolj pozne trekerje, za povrhu pa še malo manj mrzlo kot prejšnja leta. Ker se je prireditve udeležilo rekordnih 700 gostov, so postavili kar dva dodatna šotora za prireditve, zato smo vsi našli prostor pri mizi. Župan se je osebno posvetil naši skupini, saj smo bili največja organizirana skupina med vsemi, povrhu pa najuspešnejša na tekmi. Najpomembnejše tri zmage so brežiške. Dodaten pridih po alpinizmu so prireditelji dali s tem, da so povabili najbolj znanega hrvaškega alpinista Stipeta Božiča, ki nam je podelil glavne nagrade.

Naslednje jutro nas je zbudilo sonce. Na obali je pihala mrzla burja, ki pa se je zopet izkazala za nepredvidljivo, kot vedno. Ko smo prispeli na južno stran najvišjega vrha, ni bilo o burji niti sledu. Tudi na vrhu 274 m visokega Velikega Bokolja je pihal samo rahel vetrič. Doživeli smo najlepše, kar pozimi lahko v Dalmaciji. Sprehod po grebenu z razgledom na Velebit na severu in Kornate na jugu, modri Jadran v sončni bleščavi, prijetno družbo in dan brez naglice. Pravi počitek. To, kar je Jadran vedno pomenil Slovencem.

Bojan Jevševar

IGRAJO KRŠČENCI:
alpinista Nejc, Rok,
in pripravniki
Marko, Edvin in Tonč.

V hribu zna pomagati tudi potapljaško znanje.

Vinček mu ni preveč pasal.

Vprašanja za najboljšega gasilca med alpinisti

Tudi lepota je pomembna.

Ena od Mi2

Hudo, hudo!

Nežni robelj

Kdo je močnejši?

Marjan je car.

Na vrhuncu

Podlaga

Omagala

SVET SO STENE ...

... PAK SMO LJUDJE

